

bărbații), diverse manifestări de violență împotriva femeilor (violență sexuală, în special viol, căsătorie forțată, avort forțat, sterilizare forțată, mutilare a organelor genitale feminine, infracțiuni de dragul așa-numitei „onoare”, hărțuire, hărțuire sexuală).

Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice este un apel la acțiune: pentru țări, semnarea și ratificarea Convenției; pentru guverne, dezvoltarea și implementarea politicilor în conformitate cu cerințele Convenției; pentru parlamente, revizuirea constantă a legislației și monitorizarea eficacității măsurilor; pentru autoritățile locale și societatea civilă – un apel de a participa activ în răspunsul la manifestările de violență împotriva femeilor.

Lupta împotriva violenței domestice este acum o prioritate a politicii de stat.

Convenția de la Istanbul este singurul document de acest fel care recunoaște violența împotriva femeilor ca fiind atât o încălcare a drepturilor omului, cât și o formă de discriminare și obligă legal să creeze un cadru legal pentru combaterea violenței. În plus, hărțuirea sexuală la domiciliu, la locul de muncă, în transport, pe stradă sau în orice alt loc, va fi recunoscută drept infracțiune.

Nu este vorba doar despre drepturile femeilor, ci și despre copii și bărbați. Convenția de la Istanbul este despre toată lumea și pentru toată lumea. Aceasta prevede mult mai multe elemente ale unei infracțiuni decât în legislația internă existentă. Există, de asemenea, principii conform cărora victimelor li se va acorda asistență mai detaliată. Aceasta include o pregătire mai aprofundată pentru specialiștii care lucrează cu victimele și extinderea rețelei de adăposturi unde victimele pot aplica.

Dacă mai devreme victima însăși trebuia să scrie o declarație împotriva infractorului, care a fost deseori supusă presiunii psihologice pentru a-și retrage mărturia, acum va fi mai ușor, deoarece reprezentanții serviciilor sociale, vecinii etc. pot depune o cerere la organele de ordine. Acum nu mai trebuie să aștepte ca victima să depună cererea. Se poate doar de dat un apel de la un străin la numărul 112, iar poliția va fi obligată să verifice acest fapt. Prin urmare, violența în familie încetează să fie domestică și devine o chestiune publică, deoarece poliția va fi obligată să deschidă un dosar penal sau o procedură administrativă și să aducă infractorul în fața justiției.

RATIFICAREA DE CĂTRE MOLDOVA A CONVENȚIEI CONSILIULUI EUROPEI PRIVIND PREVENIREA ȘI COMBATerea VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA FEMEILOR ȘI A VIOLENȚEI DOMESTICE

Una dintre cele mai grave probleme din Moldova este nivelul ridicat al violenței. Potrivit societății civile, aproximativ 73% dintre femei au fost supuse violenței. Mai mult, criza economică, pandemia și criza refugiaților au dus la creșterea cazurilor de violență în Republica Moldova.

La 15 decembrie 2021, Comisia de la Veneția și-a publicat avizul privind compatibilitatea Convenției de la Istanbul și anumite prevederi ale Constituției Republicii Moldova privind dreptul părinților de a-și crește copiii în conformitate cu convingerile lor și conceptul de familie. Potrivit Comisiei de la Veneția, Convenția de la Istanbul nu reglementează viața de familie ca atare, dar recunoaște căsătoria forțată ca o formă de violență și o consideră infracțiune.

Pentru a contracara violența, Republica Moldova a semnat Convenția de la Istanbul la 6 februarie 2017 și a ratificat-o la 14 octombrie 2021.

La 19 octombrie 2021, Președintele Republicii Moldova, Maia Sandu, a promulgat Legea cu privire la ratificarea Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice.

DACĂ DUMNEAVOASTRĂ, RUDELE SAU PRIETENII DUMNEAVOASTRĂ AȚI FOST VICTIME ALE VIOLENȚEI

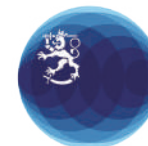
DOMESTICE, SUNAȚI LA POLIȚIE (112)

SAU LA URMĂTOARELE NUMERE DE TELEFON:

080080000 (CONSULTĂRI JURIDICE GRATUITE AO „CENTRUL DE DREPT AL FEMEILOR”);

080088008 / +373 22 240624

(LINIA DE ASISTENȚĂ „LA STRADA” PENTRU FEMEI ȘI FETE)

Embassy of Finland
Bucharest

Acest pliant a fost publicat în cadrul proiectului „Stop Violența: Combaterea dezinformării și îmbunătățirea înțelegerii Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul) în Republica Moldova”, finanțat de Ambasada Finlandei la București.

Opiniile, constatările și concluziile exprimate, aparțin autorilor și nu reflectă neapărat punctul de vedere al Ambasadei Finlandei la București.

NOȚIUNEA „VIOLENȚĂ”

Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul) are ca scop combaterea violenței. Ce este violența? Declarația Națiunilor Unite privind eliminarea violenței împotriva femeilor afirmă că termenul „violență împotriva femeilor” înseamnă orice act de violență bazată pe gen, care provoacă sau este susceptibil să provoace vătămări sau suferințe fizice, sexuale sau psihologice femeilor, precum și amenințări de comitere a astfel de acte, constrângere sau privare arbitrară de libertate, fie în viața publică sau privată (articolul 1).

În Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, „violența împotriva femeilor” este înțeleasă ca o încălcare a drepturilor omului și o formă de discriminare împotriva femeilor și înseamnă toate actele de violență bazate pe gen, care au ca rezultat sau pot duce la vătămări sau suferințe fizice, sexuale, psihologice sau economice împotriva femeilor, inclusiv amenințări cu astfel de acte, constrângere sau privare arbitrară de libertate, în viața publică sau privată.

Legea cu privire la prevenirea și reprimarea violenței în familie, adoptată în martie 2007 de Parlamentul Republicii Moldova, definește violența în familie ca fiind toate actele de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepția actelor de auto-apărare sau protecția altei persoane, inclusiv amenințările cu astfel de acte comise de un membru al familiei împotriva altui membru al aceleiași familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; iar violența împotriva femeilor este un act de violență bazat pe gen, care provoacă sau poate cauza suferințe fizice, sexuale sau psihologice femeilor, inclusiv amenințarea cu astfel de acte, constrângere sau privare arbitrară de libertate, comise în viața publică sau privată.

CONȚINUTUL CONVENȚIEI CONSILIULUI EUROPEI PRIVIND PREVENIREA ȘI COMBATEREA VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA FEMEILOR ȘI A VIOLENȚEI DOMESTICE

Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (cunoscută și sub denumirea de Convenția de la Istanbul) este, pe bună dreptate, cel mai cuprinzător document internațional (dintre cele obligatorii din punct de vedere juridic) pe această problemă. Convenția a fost creată cu participarea experților și a organizațiilor internaționale pentru drepturile omului de mai bine de doi ani și a fost deschisă spre semnare în 2011 la Istanbul. În 2014, după ce zece țări l-au ratificat, acordul a intrat în vigoare. Turcia a devenit prima țară care a ratificat Convenția la 14 martie 2012.

Scopul global al Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice este garantarea dreptului fundamental al omului la o viață fără violență. Pentru a face acest lucru, țările-părți la Convenție trebuie să acționeze în cadrul a patru sarcini principale: 1) prevenirea violenței; 2) protecția (statele trebuie să asigure siguranța victimelor violenței); 3) urmărirea penală (statele trebuie să asigure răspunderea pentru violență și pedepsirea adecvată a făptuitorilor); 4) o politică cuprinzătoare (statele trebuie să asigure acțiunile coordonate ale tuturor participanților la procesul de combatere a violenței, inclusiv poliția, tribunalele, serviciile sociale, instituțiile medicale, organizațiile neguvernamentale pentru afacerile femeilor și, de asemenea, să influențeze viziunea asupra lumii a oamenilor, făcând apel la toți membrii societății, în special bărbații și băieții, să-și schimbe pozițiile).

Convenția specifică că țările ar trebui să exercite diligența cuvenită în prevenirea violenței, protejarea victimelor și tragerea la răspundere a făptuitorilor (articolul 5).

Convenția stabilește o serie de infracțiuni care se califică drept violență împotriva femeilor. Statele care ratifică Convenția, trebuie să incrimineze orice manifestare de violență. Convenția prevede că hărțuirea sexuală (hărțuirea trebuie să facă obiectul „pedepsei penale sau de altă natură” (articolul 40). Convenția include și un articol privind infracțiunile comise în numele așa-numitei „onoare” (articolul 42).

Violența împotriva femeilor este considerată în Convenție ca o încălcare a drepturilor omului și ca o formă de discriminare. Aceasta înseamnă că, dacă statele nu răspund în mod corespunzător la aceasta, atunci ele sunt considerate responsabile pentru o astfel de violență. Convenția incriminează mutilarea genitală feminină, căsătoria forțată, urmărirea, avortul forțat și sterilizarea forțată. Aceasta înseamnă că, pentru prima dată, statele s-au angajat să introducă răspundere pentru aceste infracțiuni grave în sistemele lor juridice.

Convenția face apel la implicarea tuturor instituțiilor și serviciilor relevante ale statului în lupta împotriva violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, pentru a se asigura că această activitate se desfășoară într-o manieră coordonată. Aceasta înseamnă că instituțiile statului și ONG-urile nu ar trebui să acționeze singure, ci să lucreze pe baza acordurilor de cooperare.

Convenția prevede că țările vor lua toate măsurile necesare pentru a introduce schimbări în modelele sociale și culturale de comportament ale femeilor și bărbaților, în scopul eradicării prejudecăților, obiceiurilor, tradițiilor și oricărei alte practici care se bazează pe ideea de inferioritate a femeilor sau idei stereotipe despre rolul femeilor și bărbaților.

Țările vor lua măsurile legislative și de altă natură, necesare pentru a preveni toate formele de violență de către orice persoană fizică sau juridică.

că. Există obligația: cultura, obiceiurile, religia, tradițiile și așa-numitele „motive de onoare”, să nu fie văzute ca o justificare pentru niciun act de violență.

Părțile la Convenție vor lua măsurile legislative sau de altă natură, necesare pentru a se asigura că victimele au acces la servicii care să le ajute să se recupereze în urma actelor de violență. Țările vor lua măsurile legislative sau de altă natură, necesare pentru a se asigura că sunt înființate un număr suficient de adăposturi ușor accesibile, pentru a oferi cazare în siguranță victimelor și că sunt create linii telefonice naționale gratuite de 24 din 24 de ore pentru a oferi consiliere solicitanților, în mod confidențial sau în mod corespunzător, respectarea anonimatului lor, în legătură cu toate formele de violență, acoperite de domeniul de aplicare al prezentei Convenții.

Părțile la Convenție vor asigura victimelor dreptul la asistență judiciară și la asistență juridică gratuită, în condițiile prevăzute de dreptul lor intern.

Convenția mandatează un organism de experți independent, Grupul de experți pentru combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie (GREVIO), să monitorizeze punerea în aplicare a Convenției. Experții sunt aleși de statele participante. Grupul este format în prezent din cincisprezece persoane.

NOVAȚIA CONVENȚIEI CONSILIULUI EUROPEI PRIVIND PREVENIREA ȘI COMBATEREA VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA FEMEILOR ȘI A VIOLENȚEI DOMESTICE

Convenția de la Istanbul este primul instrument obligatoriu din punct de vedere juridic care „creează un cadru juridic și o abordare cuprinzătoare pentru combaterea violenței împotriva femeilor” și are ca scop prevenirea violenței domestice, protejarea victimelor și urmărirea penală a făptuitorilor.

Ea caracterizează violența împotriva femeilor drept o încălcare a drepturilor omului și o formă de discriminare (articolul 3a). Țările ar trebui să exercite diligența cuvenită în prevenirea violenței, protejarea victimelor și tragerea la răspundere a făptuitorilor (articolul 5).

Convenția conține, de asemenea, o definiție a genului: „rolurile, comportamentele, acțiunile și atributele construite social pe care o anumită societate le consideră adecvate pentru femei și bărbați” (articolul 3c).

În plus, Convenția stabilește o serie de infracțiuni care se califică drept violență împotriva femeilor. Convenția stabilește că vor fi alocate resurse pentru a asigura funcționalitatea centrelor de criză pentru victimele violenței, linii telefonice de urgență disponibile non-stop, adăposturi pentru victimele violenței, servicii de consiliere psihologică și juridică și alte măsuri în acest sens. Fiecare autoritate publică va analiza, evalua și planifica resursele necesare pentru a asigura implementarea Convenției.

Valoarea Convenției constă în faptul că pentru prima dată într-un document internațional, care este obligatoriu pentru țările care au ratificat-o, nu este vorba doar de discriminarea femeilor, ci și de violența domestică (care, deși afectează în principal femeile, dar afectează și